

Luxemburg, 7. mai 2008

PRESSEMELDING 04/2008

Dom i sak E-7/07 *Seabrokers AS mot Staten v/Skattedirektoratet*

Norske regler om maksimalt kreditfradrag for skatt betalt i utlandet kan være til hinder for fri etableringsrett

I dom avsagt i dag har EFTA-domstolen gitt en rådgivende uttalelse til svar på spørsmål forelagt av Stavanger tingrett i forbindelse med en sak for tingretten. Saken gjelder hvorvidt norske regler om maksimalt kreditfradrag for skatt betalt i en annen EØS-stat er i samsvar med EØS-avtalen, og særlig avtalens artikkel 31 om etableringsfrihet.

Spørsmålene som ble forelagt for EFTA-domstolen, gjaldt i korthet hvorvidt det er i strid med EØS-avtalen artikkel 31 at en EØS-stat ved beregningen av maksimalt kreditfradrag for skatt betalt i en annen EØS-stat tilordner et selskaps gjeldsrentekostnader og konsernbidrag ytt mellom selskaper under den første statens beskatningsmyndighet til inntekt ervervet ved en filial i den andre staten, og hvorvidt svaret avhenger av om utgiftene utelukkende er knyttet til virksomheten i den første staten.

Etter norske skatteregler beskattes hjemmehørende skatteyttere med inntekt både i Norge og i utlandet av sin samlede nettoinntekt i Norge og utlandet. Når en hjemmehørende skatteyder har inntekt i en annen stat (vertsstaten) som skattlegger denne inntekten, innebærer globalinntektsprinsippet dobbeltbeskatning. For å lette slik dobbeltbeskatning gir Norge et kreditfradrag for skatt betalt i vertsstaten, men bare inntil et maksimumsbeløp (maksimalt kreditfradrag).

I Norge beregnes det maksimale kreditfradraget på grunnlag av skatteyderens nettoinntekt i vertsstaten etter fradrag for en andel av utgifter slik som gjeldsrenter og konsernbidrag, forholdsmessig etter den delen av globalinntekten som er oppebåret i vertsstaten. Hvis vertsstaten ikke gir fradrag for de aktuelle utgiftene ved beregningen av grunnlaget for skatt på skatteyternes inntekt, kan skatteyttere ende opp med å ha betalt mer i skatt i vertsstaten enn det Norge kompenserer for ved kreditfradrag. Dette setter skatteyttere med en filial i en annen EØS-stat i en mindre gunstig stilling alene fordi de har benyttet seg av etableringsretten etter EØS-avtalen.

EFTA-domstolen la til grunn at EØS-avtalen ikke forplikter avtalepartene til å gi lettelser for dobbeltbeskatning i Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, og at avtalepartene har bibeholdt sin myndighet til seg imellom å fastsette tilknytningskriteriene ved fordeling av sin skattejurisdiksjon, blant annet gjennom bilaterale avtaler. Men med hensyn til utøvelsen av den således fordelte beskatningsmyndigheten, må EØS-statene overholde EØS-reglene. EFTA-domstolen fant det derfor nødvendig å vurdere om regler som begrenser maksimalt kreditfradrag, slik som reglene det gjelder i saken for tingretten, begrenser den frie etableringsretten etter EØS-avtalen artikkel 31.

EFTA-domstolen bemerket at en tyngre skattebyrde, forårsaket av at skatteyttere blir underlagt to skattesystemer, som sådan kan avholde selskaper fra å gjøre bruk av

etableringsretten etter EØS-avtalen. Imidlertid ligger hindringer for den frie etableringsretten som alene er en følge av forskjeller mellom statenes skattesystemer, utenfor EØS-avtalens anvendelsesområde.

I vurderingen av om en ulempe forårsaket av reglene om tilordning av utgifter ved beregningen av maksimalt kreditfradrag alene er en følge av forskjeller mellom statenes skattesystemer, fant EFTA-domstolen det nødvendig å bedømme om et selskap med en filial i en annen EØS-stat er i en situasjon som, med hensyn til de aktuelle utgiftene, objektivt sett er sammenlignbar med situasjonen til et selskap som driver all sin virksomhet i hjemstaten.

Med hensyn til gjeldsrentekostnader la EFTA-domstolen til grunn at et selskap som driver all sin virksomhet i hjemstaten og har alle sine gjeldsrentekostnader knyttet til den staten, og et selskap som driver sin virksomhet i hjemstaten samt gjennom en filial i en annen EØS-stat (vertsstaten), men som har alle sine gjeldsrentekostnader knyttet til hjemstaten, er i en sammenlignbar situasjon med hensyn til disse utgiftene. Således bør selskapene få samme skattemessige behandling i hjemstaten med hensyn til disse utgiftene.

Følgelig konkluderte EFTA-domstolen med at en EØS-stat som, i sin anvendelse av nettoinntektsprinsippet, ved beregningen av maksimalt kreditfradrag for skatt betalt i en annen EØS-stat tilordner en andel av et selskaps gjeldsrentekostnader til inntekt ervervet ved selskapets filial i den andre EØS-staten, hindrer den frie etableringsretten etter EØS-avtalen artikkel 31 for så vidt kostnadene bare kan knyttes til selskapets virksomhet i den førstnevnte staten.

Med hensyn til konsernbidrag la EFTA-domstolen til grunn at ved sammenligning av to selskaper som yter konsernbidrag til datterselskaper i sin hjemstat, settes ikke ett av selskapene i noen annen stilling med hensyn til konsernbidragene ved det faktum at selskapet har en filial i en annen EØS-stat. Eksistensen av den utenlandske filialen har ingen betydning for hjemstatens mulighet til å skattlegge konsernbidragene på mottager-selskapenes hånd. Begge selskaper bør således få den samme skattemessige behandlingen med hensyn til konsernbidragene.

EFTA-domstolen konkluderte derfor med at en EØS-stat som, i sin anvendelse av nettoinntektsprinsippet, ved beregningen av maksimalt kreditfradrag for skatt betalt i en annen EØS-stat tilordner en andel av et selskaps utgifter i form av konsernbidrag ytt til andre selskaper under den førstnevnte statens beskatningsmyndighet til inntekt ervervet ved selskapets filial i den andre EØS-staten, hindrer den frie etableringsretten etter EØS-avtalen artikkel 31.

Dommen er tilgjengelig i fulltekst på internett, se www.eftacourt.int.

Denne pressemeldingen er ikke et offisielt dokument. Vennligst merk at EFTA-domstolen ikke kan kommentere saken.